

Vatikánsky Holokaust

Avro Manhattan

State z knihy, ľahko editované, s príležitostnými odvolávkami na súčasné udalosti.

Preložila a upravila Corascendea

Smäd cirkvi po moci sa nikdy nezmenšil. Bola na pozadí jatiek v Juhoslávii v deväťdesiatych rokoch 20. storočia, ako aj prevratu v roku 2014 s občianskou vojnou na Ukrajine a prebiehajúcej genocídy Koptov. Morálne je táto cirkev už mŕtva. Jej pád, ku ktorému príde pri príležitosti božskej prítomnosti na Zemi, je blízko. Kniha Avra Manhattan (253 strán v angličtine) je uverejnená na viac ako jednom webe.

Corascendea 14.09.2015, verzia 30.08.2016

Popis najhroznejšieho náboženského masakru 20. storočia (1940-tych rokov). Šokujúce odhalenia násilných konverzií, masových vrážd nekatolíkov, podrobností o katolíckych vyhladzovacích táboroch, o katolíckych kňazoch ako veliteľoch koncentračných táborov; doložené menami, časovými údajmi, miestami konania, fotografiami a svedectvami očitých svedkov.

Chorvátsky „experiment“

Premena katolíckej hierarchie na v skutočnosti ustašovskú hierarchiu priniesla so sebou tie najhroznejšie následky. Znamenalo to, že celá mašinéria katolíckej cirkvi v Chorvátsku sa stala svojvoľným nástrojom v rukách bezohľadných jednotlivcov rozhodnutých urobiť z nového štátu ucelenú politickú a vojenskú moc, zabezpečenú najspoľahlivejšími zárukami nerozbitnosti štátu.

Také opatrenia znamenali nielen preformulovanie chorvátskej spoločenskej, kultúrnej a politickej podstaty, ale aj úplné vyhladenie čohokoľvek, čo bolo „cudzie“ chorvátskemu pôvodu a jeho národnému náboženstvu.

Vyžadovalo si to úplné vyhladenie kohokoľvek, kto nebol katolíckym Chorvátom. Nebola to ľahká úloha, lebo veľká časť nového štátu pozostávala z objemných rasovo-náboženských skupín bez akejkoľvek príbuznosti k ustašovskému katolicizmu. Z celkového počtu obyvateľstva 6.700.000 v skutočnosti bolo len 3.300.000 Chorvátov. Ostatok tvorilo 700.000 Muslimov, 45.000 Židov a niekoľko iných menšín. 2.000.000 boli Srbi.

Ustašovské hnutie viedol diktátor Ante Pavelič, vpravo. (14. júl 1889 – 28. december 1959).

Prijali sa opatrenia na rýchlu elimináciu všetkého ne-chorvátskeho, ne-katolíckeho obyvateľstva. Členovia ustašovskej vlády to opakovane a verejne oznamovali — napr. 2. júna 1941 v Nova Grarfiska, Dr. Milovan Zanič, minister spravodlivosti, prehlásil:

„Tento štát, naša krajina, je len pre Chorvátov a pre nikoho iného. Také cesty a prostriedky nie sú, ktoré by sme nepoužili, aby sme urobili našu krajinu skutočne našou a aby sme ju neočistili od všetkých pravoslávnych Srbov. Všetci tí, čo prišli do našej krajiny pred 300 rokmi, musia zmiznúť. Neskrývame to, že je to naším úmyslom. Je to politika nášho štátu a v priebehu jej presadzovania nebudeme robiť nič iné, ako dodržiavať ustašovské princípy.“

Konvertovanie a vyhladzovanie znamenali jedinou vec: úplné zničenie pravoslávnej cirkvi. To sa aj skutočne stalo oficiálnou politikou nového katolíckeho štátu Chorvátska. Príslušné opatrenia formálne, okrem iných, predložil v parlamente Dr. Mirko Puk, ustašovský minister spravodlivosti a náboženstva: „Vyjadrim sa aj k tzv. srbskej pravoslávnej cirkvi,“ povedal. „V tomto smere musím dôrazne uistiť každého, že nezávislý chorvátsky štát nemôže uznať srbskú pravoslávnu cirkev a že táto uznaná nebude.“

„Jama Smrti“ Pravoslávneho Srba hádžu živého do masového hrobu v smutne preslávenom koncentračnom tábore Jasenovac, v roku 1942.

„Jama Smrti“ bola vyhradená pre tých Srbov, ktorí spytovali katolíckych konvertitov. Tábor riadil františkánsky mních, otec Filipovič. Týchto hororov sa však často dopúšťali aj

v dedinských oblastiach.

Napríklad 28. Apríla 1941 ustašovské bojové jednotky obklúčili dediny Gudovač, Tuke Brezovač, Klokočevač a Bolač, v okrese Bjelovar a zatkli 250 pravoslávnych sedliakov, medzi ktorými bol Stevan Ivankovič a pravoslávny kňaz Bozin. Potom, čo ich všetkých doviedli na pole, ustašovci im nakázali vykopať si vlastné hroby. Keď dokončili úlohu, zviazali im ruky za chrbtom. Zatým ich všetkých nahádzali zaživa do ich hrobov.

Toto barbarstvo vyvolalo toľko rozhorčenia, aj medzi nemeckými vojakmi, že títo založili poradný výbor na exhumáciu tiel, ktoré od fotili ako dôkazy. Ústne vypočúvanie bolo včlenené do oficiálneho nemeckého vojenského spisu „Ustachenwerk bei Bjelovar“ (Čo ustašovci spravili pri Bjelovare).

Mŕtvoly detí vyhladovaných na smrť v zlovestnom koncentračnom tábore Jasenovac, ktorého veliteľom bol istého času františkánsky mních,

otec Filipovič. Otec Filipovič, na radu otca D. Juriča, nechal viac ako 2.000 iných pravoslávnych detí zomrieť v tábore, zatiaľ čo ho spravoval.

Koncentračný tábor Jasenovac vynikal tým, že v ňom bolo veľké množstvo mladých ľudí. V roku 1942 tam bolo uväznených vyše 24.000 mladých pravoslávnych. Jeho veliteľ z nich chladnokrvne zavraždil dvanásť tisíc.

Mimoriadne tábory pre deti boli založené v mnohých častiach Chorvátska. Tie, čo boli choré, alebo už prešli vekom, kedy sa dalo zmeniť ich náboženstvo zomreli na základe zanedbania, alebo boli jednoducho zmasakrované. Istý ustašovec menom Ante Urban, pobožný katolík, protestoval rozhorčene počas svojho súdneho konania potom, čo ho obvinili, že zabil stovky detí. Žiadal sudcu, aby považoval obvinenie za lož, „Lebo“, obvinený vysvetľoval, on osobne zabil len „ šesťdesiattri z nich“.

Kópia pôvodnej listiny, ktorá sa zaoberala konverziou ku katolíckej cirkvi všetkých osôb, ktoré boli zamestnané vo vláde. Vydalo ju Ministerstvo Spravodlivosti a Náboženstiev v Záhrebe.

Každý alebo musel byť, alebo sa musel stať katolíkom. Odmietnutie znamenalo okamžitú stratu zamestnania, stratu majetku, alebo zatknutie. A veľmi často, všetky tri.

Bol vydaný rad dodatočných nariadení, napr. „Zákon ohľadom prechodu z jedného náboženstva na druhé“. 1. júna 1941 ustašovský prvý minister založil Úrad pre náboženské záležitosti, ktorému podliehali „všetky veci týkajúce sa otázok spojených s konverziami pravoslávnej cirkvi“ (Nariadenie č. 11.689).

Také zákonodarstvo vychádzalo z princípu, že „ustašovské hnutie je založené na katolíckej cirkvi“, ako to prehlásil Mile Budak, 13. júla 1941 v Karlovači.

Nútené konverzie sa stali bežnou praxou v ustašovskom Chorvátsku. Také konverzie boli náležite odobrené zákonom štátu a poskytovali novým katolíkom imunitu pred zatknutím, zhabaním majetku a popravou.

Masová poprava z rúk ustašovcov v Brode, na začiatku roku 1941. Nemeckí vojaci sa dívali na niektoré obeť.

Nemecké vojská, ktoré boli nejaký čas umiestnené v Chorvátsku, boli tak zhrozené nad ustašovskými zverstvami, že založili mimoriadne komisie na ich vyšetrovanie. Pravoslávna srbská cirkev sa dokonca priamo obrátila na generála Dulkemana, aby zasiahol a ukončil ustašovské horory.

Nemcom a Talianom sa podarilo držať ustašovcov na uzde, pokiaľ títo boli pod ich dozorom. No keď Nemci opustili Chorvátsko, ustašovci znásobili svoje zverstvá, za čo ich vláda nenapomínala. Bolo to preto, lebo jej cieľom bolo úplné vyhladenie všetkého pravoslávneho srbského obyvateľstva prostredníctvom nútených konverzií, vyhnanstva, alebo priamych masakrov.

Obete boli popravované v skupinách bez súdneho konania na mostoch a potom hodené do rieky. V máji 1941 ustašovci obsadili Glinu. Potom, čo zoskupili všetkých pravoslávnych mužov nad pätnásť rokov z Karlovača, Sisaku a Petrinje, vyviezli ich von z mesta a zabili ich 600 s puškami, nožmi a sekerami.

Vítazstvo teroru

Na doplnenie masového zneužívania, mučenia a zákonom odobreného zabíjania z rúk ustašovcov, zaviedli ďalší nástroj, vari najprekliatejší zo všetkých, ktorý vyvolával strach v už terorizovanom obyvateľstve: „trestné výpravy“, ktoré vykonávali Paveličovi vlastní milicionári, ustaši, ktorí si vybudovali v najmenšom čase takú hrôzostrašnú povesť, aká by sa dala porovnať len tým najohavnejším netvorom z minulosti.

Tieto výpravy búrali domy a celé dediny, zatýkali, mučili, pustošili a často masakrovali ich obyvateľov, zvyčajne bez toho, že by si boli dali najmenšiu námahu vyvolávať dojem, že sa jedná o zákonité kroky. Celé okresy, ako Bosanska Krajina, Lika, Kordun, Banija, Gorski Kotar, Srem a oblasti Slavonie, boli úplne spustošené v ich dôsledku. Mnohé malé mestá, ako Vojnic, Slunj, Korenica, Udbina, a Vrgin-Most, boli úplne zničené, zatiaľ čo veľko-masakre sa konali na viacerých miestach, vrátane Rakov Potok, Maksimir (pri Záhrebe), Vojnovičská rovina pri Bjelovare, v mestskom parku Osijek, a v Jadovne v Like. Na posledne menovanom mieste obete zviazali drôtom v skupinách po dvadsiatich, za čím ich zobrali k okraju 300 metrového útesu, kde ustašovci zabili len prvé osoby tak, že mŕtvy stiahol ostaných živých dole so sebou.

V dedine Crvarevac upálili asi 600 ľudí v ich domoch. V okrese Cazin, pri Mlinici Smiljanic, upálili na smrť viac ako šesťdesiat žien a detí. Päťsto ľudí zmasakrovali pri Bugojne. V Slavonskej Pozege zhromaždili 500 sedliakov, ktorých doviezli z Bosny a zavraždili ich.

Ustaši podrezávajú krk jednej srbskej pravoslávnej obete. Všimnite si, ako ustašovec drží nádobu na zadržanie krvi, aby sa jej vytrysknutím nezakrvavili ich uniformy. Tento surový zločin—jeden z mnohých—sa uskutočnil v mieste

Cajajice v roku 1943.

Tento typ popravy nebol výnimočný. Niektorí ustašovci sa špecializovali na likvidáciu svojich pravoslávnych väzňov týmto spôsobom.

Katolícki kňazi, mnísi a dokonca aj ich žiaci nasledovali ich príklad. Prípada Petra Brzicu je bez pochybností jeden z najneuveriteľnejších tohto druhu. Brzica študoval právo a bol zanieteným členom poprednej organizácie zvanej Katolícki Križiari. V priebehu dňa a noci 29. augusta 1942 Brzica podrezal krky 1300 väzňom v koncentračnom tábore Jasenovac. Odmenili ho zlatými hodinkami a prehlásili ho za kráľa hrdlorezov. Chorvát katolík Dr. Nikola Kilolic bol očitým svedkom daného činu.

Vpravo, pravoslávni kňazi a Srbi obesení spolu za odpor voči politike ustašovcov a katolíckeho kňazstva.

Pravoslávni veriaci, ak ich nepreviezli do koncentračných táborov, utrpeli rovnaký osud, ako ich duchovenstvo. Ak kongregácie odmietli zmeniť si náboženstvo, stali sa nielen prenasledovanými, ale usporiadal sa na nich pohon a boli zatknutí; ale niekedy, popri tom, že boli masakrovaní ustašovskými bajonetmi alebo samopalmi, zabíjali ich v ich vlastných kostoloch. V niekoľkých prípadoch ich upálili v kostoloch.

Aby terorizovali obyvateľstvo k prijatiu katolicizmu, ustašovci často vešali občianskych pravoslávnych vodcov a ich miestnych pravoslávnych kňazov, v rámci masových popráv pred očami im verných. Táto metóda sa stala „presvedčivou“ kedykoľvek sa pravoslávni začali prejavovať tvrdohlavo.

Tých, ktorým sa podarilo ostať na žive, poslali do koncentračných táborov, zatiaľ čo asi 700, to znamená, jednu štvrtinu pravoslávnych kňazov—ustašovci zavraždili týmto spôsobom.

Pravoslávne duchovenstvo sa stalo cieľom ustašovského katolíckeho násilienstva. Kňazov zatýkali, konal sa na nich pohon, alebo ich jednoducho masakrovali.

20. apríla 1941, v dedine Svinjica, ustašovci zatkli pravoslávneho kňaza otca Babica a za tým čo ho nožom

dorezali po celom tele, ho pochovali zaživa v stojacej polohe.

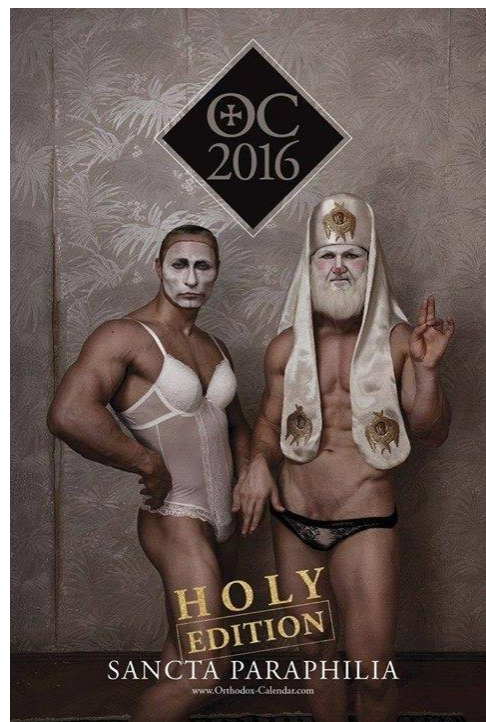
V priebehu niekoľkých týždňov, za povzbudzovania katolíckych duchovných predstaviteľov, ustaši zavraždili 135 pravoslávnych kňazov, z ktorých osemdesiatpäť bolo z jedinej pravoslávnej diecézy.

Stovky pravoslávnych kňazov zmizlo len preto, že boli kňazmi iného náboženstva, ktoré odmietlo spojiť sa s „pravou cirkvou“.

Vpravo, súčasná proti pravoslávna a proti – ruská propaganda.

Na korunovanie týchto hororov sa niektorí ustašovci nezdráhali svoje obete ukrižovávať. Spomeňme len dvoch: Lukáš Avramovič, bývalý člen parlamentu a jeho syn, oboch ich ukrižovali a potom spálili v ich dome v obci Mliniste, v okrese Glamoc.

K takým zverstvám dochádzalo natoľko často, že to šokovalo aj ustašovských ideologických spojencov: Talianov a Nemcov. Dokonca natoľko, že pri viac ako jednej príležitosti talianske a nemecké vojská nielen odobrali ustašom velenie celých oblastí, ale vyhnali ich úplne, pričom ich nahradili talianskymi a nemeckými jednotkami, aby sa zabránilo zopakovaniu hrôzostrašných jednotlivých a masových vražd z rúk Paveličovych katolíckych jednotiek.

Masové popravy z rúk ustašovcov sa konali v rôznych podobách. Často zhromaždili obyvateľov dediny vonku a potom ich všetkých vystrieliť. Alebo zavreli celú kongregáciu v kostole a potom ho podpálili. Keď sa ponáhľali, stali sa odborníkmi na vešanie, včítane v hromadnej podobe. Ich schopnosti predstavovali nepokrytý terorizmus. Bolo tomu tak hlavne v posledných rokoch ich zriadenia.

Tu je niekoľko príkladov: 7. augusta 1944 obesili desať ľudí, 26. augusta v Jablanaci, pri Zapresici obesili tridsaťšesť ľudí. 30. Septembra medzi stanicami Pusca, Bistra a Luka, desať ľudí. 4. októbra v Sv. Ivane, dvadsaťdeväť ľudí. 5. októbra, zase v Zapresici, päť ľudí. 6. októbra, v obci Cucerje, dvadsať ľudí. 9. októbra vo Velikej Gorici, trinásť ľudí. Toho istého dňa vo Svetá Nedjelja, neďaleko Samoboru, osemnásť ľudí. 28. decembra v Krusljevo Selo, päťdesiat

ľudí.

Vyššie, jedno z ich posledných vešaní masovo, v Sarajeve, predtým ako ustašovské Chorvátsko padlo v roku 1945.

2. augusta 1941 ustašovské úrady z Vrginoh-Mostu a z Cemernica vyhlásili, že všetci Srbi, ktorí nechcú byť obťažovaní, sa majú zhromaždiť na druhý deň o tretej ráno vo Vrginom Moste.

Päťsto žien a detí nahádzali do jám v kopcoch Tusnice a Komasnice, zatiaľ čo ďalších osemdesiat žien a detí bolo zmasakrovaných v dedinskej škole v Celebici. Talianske fašistické úrady boli touto neuveriteľnou krutosťou tak zhrozené, že navyše toho, že vyslali vlastné vojenské jednotky na ochranu prežívajúcich obyvateľov, obsadili oblasť Lijevna a okolité dediny, rozohnali tam ustašov a poslali protest do Záhrebu.

Katolícka cirkev neprenehala uskutočňovanie náboženskej vojny svetským úradom tak, ako to robila za podobných okolností v minulých storočiach. Nasadila sa sama do stredu bojového poľa, pohrdajúc upozorneniami a mávajúc mečom proti tým, ktorých sa rozhodla vyhladiť, s priamosťou aká sa dlho nevidela. Mnohé ustašovské jednotky mali za veliteľov katolíckych kňazov a často kňazov, ktorí prisahali bojovať dýkou a puškou „za víťazstvo Krista a Chorvátska.“

Než ich popravili alebo obesili, pravoslávnych kňazov často hrôzostrašne mučili – napr. kňaza Branka Dobrosavljeviča, z Veljunu, ktorého donútili čítať úmrtné oznámenie o svojom vlastnom synovi, ktorého ustašovci predtým zabil v jeho prítomnosti. Potom otca mučili a zabil, čo sa stalo signálom na zahájenie masových popráv stoviek pravoslávnych vo vnútri pravoslávnych kostolov v obciach Kladusa, Veljun, Slusnica, Primislje a inde.

Vyššie postavení kňazi neboli ušetrení. Na rozkaz ustašovského veliteľa Gutica, v noci 5. júna 1941 ustašovci zobrali biskupa Platona, z miesta Banjaluka v západnej Bosne, spolu s niekoľkými pravoslávnyimi kňazmi, medzi ktorými bolo niekoľko bývalých členov Snemovne reprezentantov, na okraj mesta. Tam vytrhli starému biskupovi bradu, na jeho odhalenej hrudi zapáli oheň a potom, po predĺženom mučení, ho spolu s jeho družinou pozabíjali sekerami a ich telá hodili do rieky Vrbanja.

Katolíckych otcov a mníchov sprevádzala skupina ťažko vyzbrojených katolíckych bojovníkov, ustašov, kedykoľvek sa vybrali do dedín „konvertovať“ pravoslávne obyvateľstvo.

Hrozná povest' ustašovcov pre ich bezohľadnosť bola často dostatočne „presvedčivá“ na to, aby ľudia prijali katolícku cirkev a ich bajonety pomohli katolíckym otcom pokrstiť tých, čo sa zdráhali. Kazatelia upozorňovali, že v opačnom prípade príde k zhabaniu majetkov, zatknutiu, deportácie do koncentračných táborov, alebo aj k popravám.

Nekatolícke obyvatelstvo v katolíckom Chorvátsku v podstate malo na výber: konverziu, alebo smrť. Ich kostoly boli pozatvárané, cirkevné záznamy zničené a budovy cirkevnej správy vypálené. Pravoslávnych veriacich často zatýkali v ich vlastných kostoloch, kde ich držali, alebo v obecných sieňach, zatiaľ čo čakali na svoj osud: t.j. nútené konverzie, koncentračné tábory, alebo popravy.

Ich prežitie často záviselo na chvíľkovej nálade ustašovských veliteľov a katolíckych otcov, ktorí ich sprevádzali.

Boli príležitosti, kedy sa pravoslávny Srbov nedala žiadna možnosť uniknúť s holým životom. Niektorí katolícki kňazi boli nezmieriteľní. Treba sa len pozrieť

na opáta kláštora v obci Guntic, otca Germana Castimira, ktorý osobne dohliadol na masovú vraždu pravoslávnych Srbov v Gline, z ktorých sto bolo zmasakrovaných v ich miestnom pravoslávnom kostole.

Na tejto fotografii vľavo vidno pravoslávnych veriacich v ich kostole v Hrvatska Dubica, predtým, ako ich všetkých zavraždili 21. augusta 1941.

Katolícka cirkev nikdy neverila v presvedčovanie, ktoré sa použije len vtedy, keď si nemôže zabezpečiť úplnú moc. Jej skutky sa vždy zakladali na najnevyvrátiteľnejšej a typickej katolíckej dogme: na čírom násilí. A to s účelom nielen biť, ale aj konvertovať. V Chorvátsku použila násilie na dosiahnutie oboch, vyhladzovanie a konverzie boli vo všetkých jej náboženských vojnách dve strany tej istej skvelej stratégie.

Tisícky prešli na katolicizmus týmto spôsobom. Po ich „konverzii“ boli noví katolíci vedení v procesii do miestneho katolíckeho kostola, spravidla za sprievodu pobožne vyzbrojených ustašov, spievajúc o šťastí spočívajúcom v tom, že sa konečne stali deťmi pravej cirkvi a končiac s Te Deum modlitbami za pápeža. Ako by to nebolo dosť, dediny v ktorých prekrstili Srbov museli poslať gratulačné telegramy Stepinacovi. Lebo horlivý arcibiskup tak, ako sa očakáva od dobrého pastiera, nariadil, aby sa zvesti o akýchkoľvek masových konverziách, ktoré sa konali v ktorejkoľvek obci v Chorvátsku, posielali priamo k nemu.

Najväčším cirkevným vrahom však nebol len obyčajný katolícky cirkevník, alebo fanatický jezuita. Bol ním nikto iný, ako člen pokorného rádu Sv. Františka: Miroslav Filipovič, ustašovec už dlho pred vojnou a františkánsky mních.

Otec Filipovič zabil dieťa svojimi vlastnými rukami v dedine Drakulic, zatiaľ čo sa prihováral bataliónu ustašov: „Ustaši,“ vyhlásil odmerane, „ja prekrstujem týchto zdegenerovancov v mene Boha. Nasledujte môj príklad.“ Tisíc päťsto

The former priest Miroslav Filipović-Majstorović, a member of the Jasenovac camp staff, in his Ustaša uniform.

pravoslávnych Srbov bolo potom popravených za jediný deň. Jasenovac, ustašovský koncentračný tábor, ktorý sa rovnal Dachau v hororoch, onedlho na to, dostal nového veliteľa: Otca Filipoviča. Vo svojej novej úlohe Filipovič, v spolupráci s otcom Zvonkom Brekalom, Zvonkom Lipovacem a s otcom Culinom, spôsobili smrť 40.000 mužov, žien a detí v tábore počas jeho úradovania.

Najťažšie straty boli však spôsobené medzi pokornými členmi pravoslávnej cirkvi. V Paveličovom novom ustašovskom štáte, medzi aprílom 1941 a jarou 1945, vďaka ustašovským jednotkám, ustašovskej polícii a koncentračným tábormi, zmizlo prinajmenšom 850.000 členov pravoslávnej cirkvi a občanov Juhoslávie, včítane veľkého počtu Chorvátov (plus 30.000 židov

a 40.000 cigáňov). Stovky katolíckych kňazov a katolíckych mníchov sa podieľalo priamo alebo nepriamo na tomto obrovskom masakre.

Povedať, že to boli skutky jednotlivcov, ktorí trpeli náboženskou mániou, alebo že sa jednalo o jednotlivcov, ktorí sa zriekli základnej ľudskosti a konali na vlastnú päsť, zatiaľ čo nebrali v úvahu napomenutia svojej cirkvi a postavili sa

proti jej autorite, je nepravdou. Ustašovské masakre, všetky hrozné skutky, ktorých sa dopustili buď katolícki predstavitelia, kňazi, alebo mnísi, boli súčasťou chladno vypočítaného plánu na úplné vyhladenie pravoslávneho obyvateľstva aktívne alebo pasívne vzdorujúceho absorpcii do katolíckych radov. V skutočnosti to bola dobre pripravená politika katolíckeho predstavenstva, ktoré konalo v mene svojho skutočného inšpirátora, Vatikánu.

Pokiaľ trvalo nezávislé kráľovstvo Chorvátska, ani jeden jediný člen cirkvi nebol braný na zodpovednosť. Cirkev nepotrešala ani jediného kňaza, ani jednému nezastavila zamestnanie a ani jeden nebol vylúčený z cirkvi.

V rímskej cirkvi je blahorečenie len o jeden stupeň nižšie od menovania svätcom. Autori ako Avro Manhattan (Katolícky teror dnes - Catholic Terror Today), Edmond Paris (Vatikán proti Európe - The Vatican against Europe) a iní, popísali v hrôzostrašných podrobnostiach ako Stepinac, arcibiskup

zo Záhrebu, bol pravým opakom svätca: odsúhlasil, riadil a dopustil sa masových vrážd v mene a na úkor Vatikánu.

Úrady Juhoslávie ho uznali vinným z velezrady (na základe spolupráce s fašistickým ustašovským zriadením), ako aj na spoluvine v nútených konverziách pravoslávnych Srbov na katolicizmus.

Pápež Ján Pavol II ho 3. Októbra 1998 vyhlásil za martýra a blahorečil ho za prítomnosti 500.000 Chorvátov v Marija Bistrica pri Záhrebe, zatiaľ čo nová vlna národnostného besnenia tam naberala spád.

Skutočnosť, že katolícke predstavenstvo bolo spoľahlivým podporovateľom nútených konverzií sa ďalej ukazuje v tom, že nútené členstvo v katolicizme sa odobrilo ako zákonitú vládnou vyhláškou z 3. mája 1941, kedy ustašovská vláda uverejnila „Zákon ohľadom konverzie z jedného náboženstva na druhé.“

Vatikán bol dobre informovaný o tom, čo sa dialo v ustašovskom Chorvátsku. Nielen preto, že katolícke predstavenstvo posielalo pápežovi pravidelné hlásenia, ale preto, že pápež tam mal svojho vlastného osobného predstaviteľa.

Povinnosťou pápežského legáta bolo posilať pravidelné a presné informácie o snaženiach

katolíckeho duchovenstva a biskupov. Tiež o politických a vojenských krokoch ustašovskej vlády a jej vodcov.

Hore, Mons. Marcone a arcibiskup Stepinac posledný vpravo, na stretnutí ustašovcov.

Miestnym predstaviteľom pápeža Pia XII bol pápežský legát Mons. Marcone, ktorého prideliť k ustašovskej vláde a k Paveličovi. Mons. Marcone prijímal minútové správy ohľadom všetkého, čo sa týkalo katolíckeho predstavenstva a ustašovských kolaborantov. Dokonca, bol hovorcom, nielen za chorvátske predstavenstvo keď hlásil Vatikánu, ale rovnako za Pia XII, keď hlásil arcibiskupovi Stepinacovi a Paveličovi.

Ustašovci vykonávali svoje činnosti pod dohľadom členov náboženských rádov, mužských aj ženských. Mníšky pripravovali uniformy, emblémy a lekárske zariadenia pre vzdialené ustašovské jednotky.

Mníšky sa starali o „úbohé malé siroty,“ t.j. deti, ktorých rodičov ustašovci zavraždili, pričom všetky z nich boli prekrstené do katolíckej cirkvi. Týmto spôsobom tisíce prešli na „pravú vieru“. Stovky katolíckych mníšok sa stali odborníčkami na „konverziu“ mládeže.

V priebehu noci z 31. Júla na 1. augusta 1941, v meste Prijedor, ustašovci zmasakrovali 1.400 ľudí. Nacisti boli tak zhrození, že obsadili mesto a donútili ustašov, aby ho opustili.

Katolícke masakre a nútené konverzie ostali zastreté mnohým ľuďom: nielen preto, že samotná táto skutočnosť bola neuveriteľná, ale aj kvôli katolíckym nátlakovým a propagandistickým skupinám a ich snaženiu vždy ospravedlniť cirkev.

Zapieranie

Keď sa udalosti a úloha cirkvi v nich už nedali zapierať, vytvárali sa proti-povesti o tom, že to je proti katolícka propaganda a proti-chorvátske lži. Dokonca vynálezy Gestapa. Chorváti a ich katolícki priaznivci obvinili nacistov, komunistov, Srbov a dokonca aj spojencov, že títo boli autormi oných hrôzostrašných príbehov.

Autor tejto knihy (na obrázku v prostriedku) nebol jediný, čo nedokázal uveriť chorvátsky zlo sen. Tisíciky iných sa s ním delili o jeho pochybnosti. Bol to výsledok podvratnej katolíckej propagandy vymývania mozgov. Jednou zo

From left to right: Djuro Vranjesh, the author, and Slanko Djokic.

skorých obetí bola známa osobnosť ktorá, kvôli svojmu vlastnému postaveniu, ako aj postaveniu jej manžela, pridala význam ku škode, ktorú katolícke falšovanie dejín vykonalo v zodpovedných miestach. Nedlho potom, čo Winston Churchill zobral jedného zo zodpovedných, Adamica, k súdu (1947), súčasný autor počas súkromného stretnutia pri obede v Upper Brook Street, Mayfair, London, stretol pani Eleanor Rooseveltovú, manželku zosnulého amerického prezidenta. Nakoľko v tom čase sa autor venoval vyšetrovaniu hodnovernosti informácií ohľadom ustašovstva, spýtal sa pani Rooseveltovej, či ona kedy o nich počula.

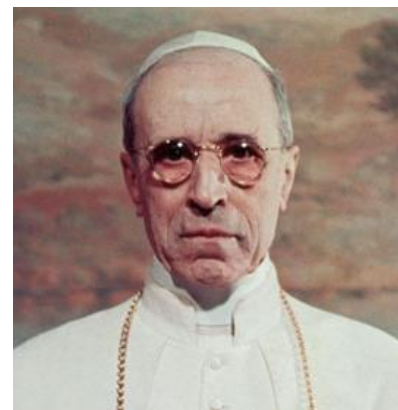
Jeden z najhorších, ak nie najhorší vojnový zločin, bolo jej rýchlou odpoveďou. Počula som o nich v zime 1941-2. Ani ja, ani môj manžel sme tomu spočiatku neverili.

„Ja som tomu tiež neveril,“ podotkol súčasný autor. „Predpokladal som, že je to propaganda.“

My sme si mysleli to isté, odpovedala pani Rooseveltová. „Katolícka loby bola najúspešnejšia v Bielom Dome po mnohé roky.“

Napriek všetkému, koniec prišiel rýchlo. V priebehu niekoľkých dní bol Záhreb, hlavné mesto Chorvátska, oslobodený. Ustaši sa snažili zachrániť čo sa dalo. Na konci apríla 1945, Pavelič, s plným súhlasom Stepinaca, nariadil pochovať vo františkánskom kláštore v priestoroch Záhrebskej katedrály, Kapitól, tridsať debien ukradnutého zlata a cenností—prsteňov, klenotov, zlatých hodín a zlatých zubov, ktoré povytáhovali z obetí ustašovských hororov a asi za dve nákladné autá striebra. Keď bol pád dokonaný a potom, čo zverili do Stepinacovej starostlivosti svoje najdôležitejšie listiny, ustaši sa dali na útek, aby si zachránili životy. Niektorí boli popravení. Mnohým sa podarilo ujsť.

Nakoľko Vatikán bol čulým strediskom veľkých vojnových plánov, bolo iba samozrejmé, že niektorí jeho predstavitelia v rôznych krajinách pôsobili ako jeho politickí odrazcovia, alebo hovorcovia. Arcibiskupi a kardináli nasledovne hovorili v zmysle predpokladu ďalšej vojny, a preto použitia atómových bômb. Vatikán, ktorý si v priam neuveriteľne krátkej dobe vyvinul čo najintímnejšie vzťahy s určitými zhubnými silami v USA, neostal len pri ukájaní sa v zbožných želaniach, keď postupovali informácie tohto druhu svojim predstaviteľom v iných krajinách. Informoval ich o tom, čo sa deje za kulisami v určitých kruhoch. Že toto bolo tou najpodlejšou, neuveriteľnou skutočnosťou, sa preukázalo ohromenému svetu nasledujúci rok, 27. augusta 1950. Francis Matthews, počas reči v Bostone, vyzval Spojené štáty, aby sa stali prvým agresorom za mier. Inými slovami, aby začali tretiu svetovú vojnu. To znamená, aby začali jadrovú vojnu. Francis Matthews nebol žiadny blázon, ani nezodpovedný občan. Bol to mocný muž v americkej vláde: nik iný, ako sekretár americkej námornej sily. Ale Matthews bol tiež niečo, čo je pri tejto príležitosti viac mrazivé. Bol fanatickým katolíkom, mnoho krát vyznamenaný za jeho služby v katolíckych organizáciách a navyše, Matthews bol vodcom najzlovestnejšej katolíckej organizácie v celej USA—t.j. Kniežat Kolumba, Knights of Columbus. Ak by to nebolo dosť, nebol o nič menej ako tajným pápežským komorníkom pápeža Pia XII.

Americké továrne pracovali na obrátky, zatiaľ čo americká letecká sila, armáda a flotily boli umiestnené v hlavných strategických miestach sveta, pripravené na útok. Americké predstavenstvo odsúhlasilo obrovský rozpočet pre vojnu — niečo ako 129.000 milión dolárov, odsúhlasených kongresom v rozmedzí menej ako

dvoch rokov (1950-2) na vojenské zbrojenie a výstavbu. Do začiatku roku 1953 mali USA postavené len v Európe viac ako 200 vojenských letísk, mnohé upravené pre jadrové operácie, ako obranno-útočné základne proti Rusku.

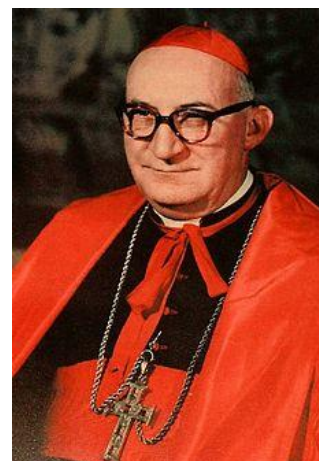
Nedotknuteľnosť, ktorú ponúkal Vatikán, bola najlepšou nádejou pre mnohých vojnových zločincov, ktorí boli úradne uznaní ako takí, aby nepadli do rúk spojencov. Nakoľko ochrana Vatikánu poskytovala najlepšie záruky pre tých, čo sa chceli vyhnúť zatknutiu a súdnemu procesu, počet tých, ktorí sa jej domáhali rástol, až ich tajné chodby Vatikánu už nemohli prijať viac.

Mafia, verná svojej povesti, pracovala pre všetkých troch zamestnávateľov, Nemcov, Vatikán a USA zároveň, toť majstrovské dielo „medzinárodnej spolupráce“!

Zapojenie Mafie by bolo bývalo nežiaduce zo strany oboch, USA aj Vatikánu, ak by nebolo tej skutočnosti, že obaja chceli pomáhať úteku vojnových zločincov z Európy, každý sledujúc svoje vlastné ciele.

Zatiaľ čo USA ich chceli zachrániť s cieľom politických operácií proti sovietskemu Rusku a začínajúcej sa studenej vojny, Vatikán, popri tom, že sa zapodieval podobnými cieľmi, mal dodatočnú agendu. A to pomôcť bývalým politickým a náboženským činiteľom, ktorých požehnal v období ustašovského teroru v rámci nacistického impéria. Ochranný prístup Vatikánu sa konal nielen cez údajný kresťanský súcit, ale tiež cez stmelenie jeho novo vzniknutého tajného spojenia s Washingtonom.

Mnohí spojenci hrali do karát Vatikánu tým, že pomáhali zmenšovať chorvátske zločiny. V tom smere najviac vinnými boli americkí katolícki dôstojníci a predstavitelia, navyše štátnej administratívy, ktorá už spolupracovala s pápežom Píom XII v prípravách na nadchádzajúcu studenú vojnu.

Pápež Pavol VI menoval kardinála F. Sepera, hore, za hlavu Svätej kongregácie pre vieru v roku 1968. V tejto úlohe sa nový kardinál stal zodpovedným za ochranu proti teologickým omylom, herézam a iným odklonom od učenia katolíckej cirkvi, čo predstavuje jednu z najdôležitejších pozícií vo Vatikáne. Svätá kongregácia, ktorú viedol, nebolo nič iné, ako bývalý Svätý úrad, ktorý bol v minulosti zodpovedný za svätú inkvizíciu.

K tomuto menovaniu, treba si pamätať, prišlo v roku 1968, niekoľko rokov po Druhom Vatikánskom Koncile, ktorý volal po harmónii a jednote počas pontifikátu pápeža Pavla VI.

Prečo bolo menovanie Mons. F. Sepera natoľko dôležité pre katolíkov, ako aj protestantov?

Lebo kardinál F. Seper nebol nik iný, ako arcibiskup zo Záhrebu, hlavného mesta bývalého ustašovského Chorvátska. On bol tým jedincom, ktorý prebral pozíciu po arcibiskupovi, neskôr kardinálovi Stepinacovi, pričom bol priateľom Ante Paveliča. Áno, následník toho istého Stepinaca, ktorý z tej istej episkopálnej stolice dával podnet k masovým núteným konverziám, masovým deportáciám pravoslávnych kňazov a obyvateľstva a ten, ktorý požehnal ustašovské vraždy viac ako pol milióna ľudí.

Po zániku katolíckeho štátu Chorvátska, Vatikán a s ním katolícka cirkev nikdy neprijali žiadnu zodpovednosť, ani len čiastočnú, za zverstvá, ku ktorým tam došlo. V skutočnosti, keď boli obvinení, tvrdili, že nemali žiadne spojenie s tým, čomu sa dalo meno chorvátsky „experiment.“

Keď ich žiadali, aby odsúdili skutky ustašovcov v katolíckom Chorvátsku, mlčali. Mlčanie znamená súhlas. Na tomto základe, od pádu nezávislého Chorvátska, katolícka cirkev neprestajne pomáhala roztrúseným ustašom doma a v zahraničí. Nielen za pontifikátu Pia XII, ale rovnako za „dobrého pápeža Jána XXIII“ a pápeža Pavla VI.

Katolícku cirkev nikdy nespomenuli; nevyskytol sa ani len náznak o tej hroznej skutočnosti že, skryte za tým všeobecným prehnane zjednodušeným konštatovaním, že tí, čo boli zavraždení boli hlavne židia a cigáni, s dodatkom „a Srbi“, ani o tej, rovnako hroznej skutočnosti, že „a Srbi“ znamenalo deväťdesiatdeväť percent z celkového množstva obetí, pričom väčšina z nich patrila k pravoslávnej cirkvi.

Tá istá neviditeľná moc sa presadila v podobe povstaleckého tornáda, so zvýšeným objemom dynastických, náboženských a ideologických prvkov, o niekoľko rokov neskôr v strednej Európe.

Maďarské povstanie

Jozef, kardinál Mindszenty, arcibiskup z Budapešti a hlavný predstaviteľ v Maďarsku, so svojimi osloboditeľmi, pred svojou rezidenciou v Budapešti, 31. októbra 1956, po prepustení.

Mindszenty bol fanatickým „tvorom“ pápeža Pia XII, ktorý ho použil s cieľom nasledovania svojich náboženských a politických plánov v strednej Európe.

Na základe zhovievavosti Pia a nacionalistických katolíckych prvkov, sa Mindszenty hneď po Druhej svetovej vojne stal stredobodom sprisahania

o zosadenie vlády, so snahou obnoviť katolícku monarchiu v Maďarsku, ktorej mal byť regentom. Pokus zlyhal a Mindszenty bol zatknutý (1946).

O desať rokov neskôr sa Mindszenty opäť stal stredobodom revolúcie. Vrátil sa do Budapešti ... hlavného mesta, v sprievode troch maďarských tankov ... (október 1956) aby viedol novú maďarskú vládu, ako jediná verejná osobnosť, ktorej sa dostávala široká podpora ľudí. Povstanie skončilo v ďalšom zlyhaní. Rozdrvil ho bezohľadný ruský vojenský zásah.

Mindszenty utiekol do USA ako legát Budapešti, kde pobudol ako „návštevník“ po dobu viac ako dlhých dvanásť rokov (1956-1968), nehľadiac na snahu USA a Vatikánu ho vypudiť.

Kontrarevolúcia prišla k ničomu. CIA škripali zubami, keď boli tento krát donútení prijať rozhodnutie zdravého rozumu prezidenta Eisenhowera. Napriek tomu nemohli hodiť cez palubu svojich katolíckych agentov v Ruskom okupovanom Maďarsku. Za jedinú noc boli lietadlá plné katolíckych „utečencov“ prevezené do USA. Medzi nimi boli samozrejme tí, čo sa najviac kompromitovali ako priami agenti CIA a Vatikánu.

Nech boli plusy a mínusy vzájomného americko-ruského napätia akékoľvek, skutočnosťou ostáva, že Pius XII, ďaleko od zmierňovania nebezpečenstva, robil všetko v jeho silách, aby ho vystupňoval, s cieľom zvrhnutia ideologického nepriateľa, alebo ešte lepšie, podmanenia náboženského nepriateľa — teda ruskú pravoslávnu cirkev — proti ktorej Vatikán bojoval bez úspechu v priebehu predchádzajúcich tisíc rokov.

Ak by západ obsadil Rusko, znamenalo by to možnosť podriadenia pravoslávnej cirkvi pápežstvu. Katolícka nadradenosť by znamenala jedinou vec: Vstrebanie pravoslávnosti do katolíckych radov presvedčovaním alebo násilím, vo všetkých tých oblastiach Ruska, ktoré by boli okupované.

V skratke, jednalo by sa o opakovanie chorvátskeho experimentu v meradle, ktoré by už nezahrňovalo jeden, ale stovky miliónov pravoslávnych veriacich.

V odvážnych výpočtoch pápeža Pia XII, vypuknutie tretej svetovej vojny by bolo znamenalo pre ruskú pravoslávnu cirkev to isté, čo druhá svetová vojna znamenala pre Chorvátsko.

Vpravo: Zápas na smrť medzi dvomi nezlučiteľnými svetonázormi

Po ukrajinskom puči v roku 2014 a popri napätí medzi USA a Ruskom v roku 2015, ktoré sa cielene stupňuje, Vatikán akiste snáva práve o tomto víťazstve. Nátlakovým skupinám

nového svetového poriadku, NWO, sa už podarilo dotlačiť protestantov a akékoľvek iné západné cirkvi do poslušnej spolupráce. Popri vyhladení Koptov ostáva len dobitie pravoslávnej cirkvi na to, aby sa dosiahlo jedno veľké náboženstvo – falošné kresťanstvo pre menejcenných, pre ktorých sa plánuje zmiznutie zo sveta bez veľkého odporu.

Hlavnou požiadavkou otrokárskej katolíckej dogmy je poslušnosť. Ježiš učil uvedomelosť a samozodpovednosť a bol zavraždený pre podvracanie oficiálnej moci.

Dejinne, jezuiti sú zlovestný kriminálny rád, ktorého sa samotný Vatikán snažil zbaviť. Každý pápež, ktorý spoločenstvo zakázal, bol obratom zavraždený. Teraz je jezuita pápežom. Viac o tom tu: http://www.cathar.org.uk/data/slovak/Zanik_RKC.pdf

Jezuitská prísaha:

Ďalej sľubujem a prehlasujem že, ak budem mať príležitosť, vstúpim do neúnavnej vojny, ktorú povediem tajne alebo otvorene, proti všetkým heretikom, protestantom, liberálom tak, ako sa mi nariadi a vyhladím a vykynožím ich z povrchu Zeme; a že neušetrim nikoho na základe ich veku, pohlavia alebo stavu; a že budem vešať, utrácať, variť za živa, sťahovať z kože, škrtiť a pochovávať zaživa všetkých týchto hanebných heretikov, roztrhávať ich žalúdky a maternice ich žien a drviť hlavy ich nemlúvniat o stenu, aby som navždy vykynožil ich mrzkú rasu. Ak sa takto nebude dať konať otvorene, tajne použijem otrávený pohár, škrtiaci povraz, ocel dýky, alebo olovenú guľku, bez ohľadu na úctu, postavenie, dôstojnosť, alebo právomoc osoby alebo osôb, v akomkoľvek ich stave, či sú verejnou, a či súkromnou osobou, ako by sa mi kedykoľvek prikázalo akýmkoľvek zástupcom Pápeža, alebo nadriadeným bratstva Svätej Viery, Spoločenstva Ježiša.

Vietnam— Chorvátsko Ázie

Ako k tomu mohlo dôjsť, hlavne ak sa berie v úvahu, že južný Vietnam bol ázijskou budhistickou krajinou?

Tu je z vtáčej perspektívy prehľad udalostí, ktoré sa udiali tesne pred vypuknutím vietnamsko – americkej vojny.

Jedného dňa, na začiatku júna 1963, sa 73 ročný budhistický mních menom Thich Quang Duc zastavil v rušnej ulici v Saigone, hlavnom meste južného Vietnamu, kde si sadol so skríženými nohami. Potom, čo ho iný mních polial benzínom, pokojne škrtol zápalkou a upálil sa na smrť.

Predtým však napísal prezidentovi Diemovi so žiadosťou: „Zavedte politiku náboženskej rovnosti“.

Prezident Diem, ktorý bol zápalistým katolíkom, reagoval okamžite. V meste zaviedol stanné právo, izoloval takmer všetky pagody, nariadil svojej tajnej polícii aby zatkli budhistických vodcov a nasadil svoje jednotky, aby obuškami rozohnali akýchkoľvek mníchov, alebo verejné stretnutia, ktoré by sa opovážili protestovať proti jeho rastúcej diskriminácii voči ich náboženstvu.

Samo-upálenie Thich Quang Duca bolo vyvrcholením čoraz ostrejšej diskriminačnej kampane voči budhizmu zo strany rímskokatolíckeho premiéra, prezidenta Ngo Dinh Diema, z južného Vietnamu. Do toho času prezident Diem vládol v krajine asi deväť rokov, s pomocou svojich dvoch bratov Ngo Dinh Nhu, ktorý bol na čele tajnej polície a Ngo Dinh Thuc, ktorý bol arcibiskupom v Hue. Trojica sa pomaly ale iste roky pohybovala v smere priameho náboženského prenasledovania väčšiny obyvateľstva krajiny 15 miliónov, z ktorých len 1.500.000 boli katolíci.

Prezident Diem bol fanatickým katolíkom, ktorý vládol južnému Vietnamu železnou päsťou.

Svoj prezidentský úrad premenil v katolícku diktatúru, ktorou drvil svojich náboženských a politických oponentov s najväčšou bezohľadnosťou.

Prenasledoval ne-katolíkov a predovšetkým budhistov. Svojimi diskriminačnými metódami prerušil riadne fungovanie armády a vlády. To nakoniec viedlo k vojenskej zásahu USA v južnom Vietname.

Vládol za podpory duchovného a politického terorizovania zo strany jeho dvoch rovnako fanatických bratov, šéfa tajnej polície a arcibiskupa z Hue.

Prezidenta Diema si pôvodne nasadili do prezidentského kresla kardinál Spellman a pápež Pius XII.

Vľavo, budhistickí mnísi páchajú samovraždu upálením sa zaživa ako protest proti Diemovmu náboženskému prenasledovaniu.

On sám bol, spolu s jedným zo svojich bratov, zavraždený po vypočutí omše 2. novembra 1963. (3 týždne pred smrťou Kennedyho)!!

Budhistickí mnísi, budhistické mníšky a budhistickí vodcovia boli zatýkaní v tisíckach. Pagody boli zavreté alebo obklúčené. Polícia mučila budhistov. Napriek tomu, že sa mnísi upaľovali zaživa na verejnosti, aby upozornili svetovú verejnosť na katolícke prenasledovanie, prezident Diem, pokračoval vo svojej politike bez rozdielu. Tajná polícia pchala čoraz viac mníchov do žalárov. Ďalší mnísi páchali samovraždu upálením sa zaživa. Za krátky čas sa ich upálilo

zaživa na verejnosti sedem. Vo Vietname zaviedli stanné právo. Vojská okupovali pagody a vyhнали akýchkoľvek mníchov, čo protestovali. [Budhizmus je mierumilovné náboženstvo, ktoré považuje akékoľvek násilie proti človeku alebo zvieratú za neprípustné. Pozn. C.] Viac budhistických mníchov, včítane veľkého množstva zranených, bolo odvedených. Mnohých zabili.

Obaja, Diem aj Pavelič, s pomocou svojich arcibiskupov, sledovali tri ciele zároveň:

- (a) Zničenie politického nepriateľa, t.j. komunizmu
- (b) na zdôvodnenie zničenia nepriateľskej cirkvi, t.j. pravoslávnej cirkvi v prípade Paveliča a budhizmu v prípade Diema;
- (c) nastolenie katolíckej náboženskej a politickej tyranie v každej krajine.

Neberúc ohľad na rozdiel v podmienkach, zemepisných a kultúrnych rozdieloch medzi Chorvátskom a južným Vietnamom, vzorec postupu a konečný cieľ nasledovaný obomi režimami boli presne tie isté: hocčo a hockto, kto sa neprispôsobí alebo nepoddá katolicizmu, má byť bezohľadne zničené prostredníctvom zatýkania, prenasledovania, koncentračnými tábormi a popravami.

Ďalšie holokausty?

Katolícka cirkev buduje na svojom neochvejnom tvrdení, že LEN ONA predstavuje Pravdu; nakoľko je právom pravdy zbaviť sa omylu, z toho vyplýva, že je jej povinnosťou vylúčiť všetko, čo je nezlučiteľné s JEJ pravdou.

To znamená, že si vyhradzuje právo použiť akékoľvek prostriedky, presvedčovanie, ak je to možné, ale násilie ak treba, aby sa neprotirečilo „pravde“, teda jej pravde.

Ako náhle Konštantín oficiálne uznal jej náboženstvo, začala napádať kresťanov a ne-kresťanov, ktorí neboli v súlade s ňou. Všetky jej minulé skutky svedčia o trvalej nemennej neznášateľnosti. Od štvrtého storočia jej chovanie nevykazovalo žiadny iný vzorec, ako tento.

Nemeniteľnosť jej rozhodnutia prinútiť všetko a každého aby prijali jej vieru je spojené s jej druhým tvrdením, že je jej povinnosťou zachrániť duše všetkých kresťanov. Vrcholí to v jej vyhradzovaní si práva rozšíriť takúto tzv. katolícku spásu na celé ľudstvo.

Čoskoro sa jednotlivci, spoločenstvá a národy, dokonca tí celkom na vrchu spoločenského rebríčka triasli čo len pri spomenutí Svätej inkvizície. Kdekoľvek sa dostavila, udavačstvo, obviňovanie, zrada, falšovanie dokumentov, mučenie, žalovanie a smrť nasledovali.

Inkvizítori v kapucniach sa neuspokojili s ustanovením svojich súdov v krajinách Európy. Pápež Gregor IX menoval dominikánskeho veľko-inkvizítora pre celé Arménsko a Rusko. Pápež Urban VI nariadil vodcovi dominikánov, aby menovali inkvizítorov pre Arménsko, Grécko a Tartáriu.

Pápež Mikuláš IV žiadal patriarchu z Jeruzalema, aby ustanovil inkvizítorov spomedzi žobravých mníchov v jeho krajine. Pápež Gregor XI povolil právo františkánskeho provinčnému vo Svätej Zemi, aby vykonával úrad šéfa inkvizície v Sýrii, Palestíne a dokonca v Egypte.

Mučilo sa bez platného dôkazu. Odmietnutie upáliť heretika by bolo vyústilo v súdení samotných svetských úradov o ich životy. Za herézu, samozrejme! Čoskoro nik nebol bezpečný pred všadeprítomným terorom svätej inkvizície.

Katolícky teror trval storočia. Státisíce mužov, žien a áno, dokonca detí, bolo zavraždených...upálených pri kole. Jednoducho preto, že si dovolili nesúhlasíť so svätou katolíckou cirkvou, alebo s jej pápežmi.

Tí, čo sa snažia ospravedlniť cirkev ubezpečovali súčasný svet, že horory inkvizície sa nikdy nezopakujú. Ale katolícky štát Chorvátska dokázal opak. Pokus o puč v Maďarsku, kde sa kardinál Mindszenty pokúsil zriadiť totalitný katolícky štát, dokazuje opak. Katolícky teror vo Vietname je dôkazom opaku. Katolícky teror v katolíckom Írsku dokázal opak.

Treba si uvedomiť, že ak inkvizíciu zakázali, proti jej vôli, len v polovici devätnásteho storočia, Svätý úrad, jej inšpirátor a nástroj, bol „zrušený“ len v dvadsiatom storočí. V skutočnosti koná, pod skrytým menom, za tichými stenami Vatikánu, dodnes.

Jednou z jeho úloh je postarať sa, aby sa na Chorvátsky holokaust a na katolícke diktátorstvo vo Vietname zabudlo a aby sa stali len malou poznámkou pod čiarou vzdialených dejín.

Na rozdiel od Hitlerových a Stalinových koncentračných táborov, tie chorvátske a samo-upaľovanie budhistov vo Vietname na protest proti teroristickému zasahovaniu Vatikánu, sú tabu pre masové médiá vo svete. Predstavuje to nebezpečné víťazstvo súčasného katolíckeho nátlaku a jeho cirkevných a politických spojencov.

Zábudlivosť a ešte viac, nevedomosť sú nebezpečné dvojčičky v búrlivom svete, v ktorom žijeme. Sú liahňou špinavých ideologických a klerikálnych intríg a tým možností nových štátov Chorvátska a nových Vietnamov.

Preto, že katolíci sa nájdu prakticky v každej krajine, také nebezpečenstvo neostáva len teoretickou špekuláciou.

Autor sa nedožil genocídy Koptov. Na nátlak kresťanskej verejnosti, aby zakročil na ich ochranu, pápež vydal 6. decembra 2014 vyhlásenie - v ktorom sa im poďakoval za

svedectvo a na ich záchranu neurobil vôbec nič. Vrahovia tentoraz robia špinavú prácu zaňho. V minulosti si Vatikán musel svojich súperov vyvražďovať sám. Pápežov prejav tu: <https://www.youtube.com/watch?v=htY0I2HaWY8>

Avro Manhattan (1914-1990) bol poprednou svetovou autoritou na rímsky katolicizmus v politike. Zatiaľ čo žil v Londýne, počas Druhej svetovej vojny spravoval rádio stanicu zvanú „Rádio Sloboda - Radio Freedom“, ktorá vysielala do okupovanej Európy. Bol autorom vyše 20 kníh, včítane best-selleru Vatikán vo svetovej politike - The Vatican in World Politics, ktorý sa stal dva krát knihou mesiaca a ktorý prešiel 57 vydaniami. Bol to veľký Brit, ktorý denne riskoval život za odhalenie niektorých z najtmavších tajomstiev pápežstva. Jeho knihy okupovali pozíciu číslo 1 na zakázanom indexe počas posledných 50 rokov!!

Slovenský Katar

www.cathar.org.uk